

УДК 343.81

DOI 10.32755/sjcriminal.2019.01.121

Самофалов О. Л.,кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного,
цивільного та господарського права і процесу,

Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна;

Васильєв В. О.,

слухач 361-ої навчальної групи,

Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ БЕЗПЕКИ ПЕРСОНАЛУ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

У статті проаналізовано поняття та сутність безпеки персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України, запропоновано авторське визначення поняття «безпека в Державній кримінально-виконавчій службі України» як системи правових відносин та правових засобів, спрямованої на захист прав і свобод персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України, засуджених та інших осіб, важливих і значущих інтересів органів та установ виконання покарань.

Ключові слова: персонал Державної кримінально-виконавчої служби України, безпека персоналу, процес забезпечення безпеки, мета безпеки.

Постановка проблеми. Питання безпеки персоналу Державної кримінально-виконавчої служби (далі – ДКВС) України є на сьогодні досить складним як з позицій теорії, так і практики. Воно актуалізується і з позицій законотворчості. Як приклад, потрібно зазначити, що у кримінально-виконавчому законодавстві України нерідко використовується термін «безпека». Так, аналіз чинного законодавства України дозволяє констатувати широке використання у його нормах терміна «безпека» в різних аспектах, а саме: особиста безпека засудженого, безпека персоналу, заходи безпеки, дотримання правил техніки безпеки, вимоги безпеки і постійного контролю, пожежна безпека і безпека праці, громадська безпека, національна безпека України, суспільна небезпека кримінального правопорушення, безпека життя і здоров'я засуджених. Наведені терміни характеризують лише окремі елементи безпеки в ДКВС України і не відображають юридичної природи та змісту вказаного правового «феномена». Тому важливого значення набуває аналіз наукової літератури та

інших юридичних джерел, у яких розглядається «безпека», її зміст, з метою синтезу вказаного поняття та розроблення нового наукового визначення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У спеціальній літературі проблемні питання безпеки персоналу ДКВС України висвітлені у дослідженнях відомих учених, а саме: О.І. Бажанова, І.Л. Близнюка, І.Г. Богатирьова, Є.С. Брашніної, В.М. Бризгалова, А.І. Васильєва, О.І. Галінського, А.П. Геля, А.А. Гончарова, Е.А. Говорухіна, Т.А. Денисової, О.М. Джужи, М.А. Дутова, П.П. Козлова, О.Г. Колба, М.Є. Макагона, В.О. Меркулової, С.М. Мирончука, О.М. Моїсеєва, О.О. Наташева, Ю.В. Нікітіна, Ю.В. Пленкіна, О.Б. Пташинського, Г.О. Радова, О.О. Рябініна, А.Х. Степанюка, Л.О. Стрелкова, М.О. Стручкова, М.І. Ткаченка, В.М. Трубникова, Е.В. Тураєва, В.Ф. Усенка, С.Я. Фаренюка, І.В. Шмарова, В.Є. Южаніна, І.С. Яковець та ін.

Формулювання мети. Полягає в системному аналізі наукових знань та приписів законодавства щодо безпеки персоналу ДКВС України.

Виклад основного матеріалу. Одне з найважливіших завдань органів та установ виконання покарань ДКВС України – виконання покарань. Аналіз юридичної літератури з питань забезпечення безпеки персоналу ДКВС України, виданої за часів незалежності України, свідчить про відсутність науково-практичного інтересу до дослідження цієї теми у цілому, хоча потреба у продовженні цієї роботи в нових економічних і соціальних умовах, на думку авторів, зросла з точки зору подальшого реформування кримінально-виконавчої системи взагалі і установ виконання покарання зокрема, а також з точки зору забезпечення встановленого порядку виконання та відбування покарання та запобігання злочинності у місцях позбавлення волі.

Зважаючи на те, що у кримінально-виконавчому законодавстві відсутнє визначення поняття «безпека персоналу ДКВС України» важливого значення набувають дослідження наукової літератури, відомих нормативно-правових актів та інших джерел, в яких розглядається «безпека персоналу ДКВС України», її зміст тощо.

У великому тлумачному словнику сучасної української мови категорія «безпека» визначається як стан, коли кому-, чому-

небудь ніщо не загрожує [1, с. 70]. У юридичній енциклопедії – як стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства та держави від внутрішніх і зовнішніх загроз [2, с. 207]. Поняття «безпека» широко використовується в наукових дослідженнях з різних галузей права і, зокрема, у вітчизняній пенітенціарній науці. Однак єдиного підходу до розуміння вищезазначеного поняття поки що не існує, а отже, поза межами «безпеки» залишається багато важливих аспектів, що призводить до неповного а в деяких випадках і хибного розуміння вказаного правового явища. Так, на думку В. А. Ліпкана, «безпека» – це конкретний стан захищеності будь-якої держави та її спроможність протистояти змінам умов функціонування, як таким, що носять як передбачуваний, так і спонтанний характер. Безпека – це гарантована конституційними, законодавчими і практичними заходами захищеність і забезпеченість життєво важливих інтересів об'єкта від зовнішніх і внутрішніх загроз. Базовими ознаками поняття «безпека» є: стан об'єкта; здатність об'єкта, явища або процесу зберігати свою сутність в умовах цілеспрямованого, руйнівного чи то внутрішнього, чи то зовнішнього впливу; властивість системи, побудованої на принципах структурної стійкості, самоорганізації, цілісності; необхідна умова діяльності особи, суспільства, держави, що дозволяє їм зберігати та збільшувати духовні та матеріальні цінності; відсутність небезпек та загроз для об'єкта [3, с. 57–61].

Цікаву думку щодо вирішення цієї проблеми висловили В.М. Бризгалов та М.Є. Макагон. Вони зазначили, що безпека в установах виконання покарань спрямована на запобігання та припинення можливих загроз, порушень вимог режиму та виховання засуджених у дусі поваги правил соціального співжиття [4, с. 20].

Дещо іншої думки щодо визначення поняття безпеки в установах виконання покарань дотримується М.О. Стручков. Безпеку він розглядає як систему заходів щодо контролю за персоналом та поведінкою засуджених, що здійснюється уповноваженими особами військового наряду контролерів, адміністрацією та співробітниками виправно-трудових установ з метою усунення загроз, забезпечення вимог режиму відбування покарання [5, с. 102].

Перегудов А. Г. поняття «безпека» розглядає як систему сформованих на основі юридичних норм і в результаті управлінської діяльності правовідносин, що виникають під час виконання кримінальних покарань і забезпечують недоторканність життя і здоров'я співробітників, засуджених, інших громадян, які мають стосунок до діяльності цих установ, їх нормальну працю і відпочинок, а також структурну цілісність і нормальне функціонування УВП, у тому числі їх окремих підрозділів [6, с. 26]. Буданов А. В. характеризує особисту безпеку такими факторами: специфікою умов, змісту та форм професійної діяльності; метою професійної діяльності працівника; загальною професійною підготовкою працівника та наявністю в нього спеціальних знань, умінь та навичок щодо забезпечення особистої безпеки під час виконання професійних завдань [7, с. 11]. Щербаков А. В. вважає, що забезпечення безпеки персоналу кримінально-виконавчої системи – це гарантований національним законодавством та нормами міжнародного права захист життя, здоров'я, честі та гідності особи від протиправних посягань, інших дій, що мають на меті заподіяння фізичних чи моральних страждань, а також запобігання небезпекам і загрозам, у тому рахунку загроз поширення епідемій, інфекційних захворювань та туберкульозу [8, с. 50]. Джужа О. М. та Осауленко О. І. під особистою безпекою засуджених розуміють гарантовану міжнародним правом та українським законодавством захищеність життя, здоров'я, інших життєво важливих і соціально значущих інтересів цієї категорії громадян від завдання шкоди, а також запобігання небезпеці та загрозам, які виникають у процесі відбування (виконання) кримінальних покарань у виді арешту, обмеження волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військово-вослужбовців або позбавлення волі [9, с. 212].

Оскільки серед учених існують різні точки зору щодо визначення поняття «безпеки персоналу ДКВС України», то ми спробуємо дати нове наукове визначення поняття, яке досліджується, та розкрити його зміст.

Варто зазначити, що філософія тлумачить поняття як одну із форм мислення, уявлення, що містить у собі вимогу постійності, цілковитої визначеності, однозначного мовного висловлення [10, с. 354]. Логіка під поняттям розуміє форму мислення, яка відо-

бражає предмети та явища за їх суттєвими ознаками, що відбивають природу предмета, його сутність і відрізняють цей предмет або явище від усіх інших предметів або явищ. Змістом поняття є відображена в нашій свідомості сукупність властивостей, ознак і відношень предметів, ядром якої є відмітні суттєві властивості, ознаки та відношення.

Правові наукові поняття – це змістовні, предметні образи, що відтворюють у мисленні (ідеально) об'єктивну сутність реальних процесів правової дійсності і відносин, що існують у ній, і виражають специфічно правову якісну визначеність цих процесів і явищ. У юриспруденції, як і у будь-якій іншій науці, завдання визначення як логічної операції над поняттями полягає в розкритті змісту цих понять шляхом вказівки на основні, істотні ознаки досліджуваного предмета, які відрізняють його від інших суспільних явищ і виокремлюють із числа правових.

Степанюк А.Х. стосовно цього вказує, що підставою становлення і подальшого розвитку теорії кримінально-виконавчого права є вивчення діяльності органів та установ виконання покарань, установлення закономірностей і сутності процесу виконання покарань, що повинно знайти своє відображення в правових категоріях і поняттях [11, с. 172].

Процес забезпечення безпеки в ДКВС України передбачає отримання об'єктивної та достовірної інформації не тільки про поведінку засуджених, про застосування заходів запобігання, припинення та усунення правопорушень, встановлення причин і умов, які сприяють порушенню вимог правових норм, але й про стан справ установ виконання покарань та персоналу ДКВС України.

Уповноважені суб'єкти, які забезпечують безпеку в ДКВС України, зобов'язані піклуватися насамперед про забезпечення процесу відбування та виконання покарання, недопущення вчинення порушень встановленого порядку відбування та виконання покарання, своєчасне виявлення обставин, що можуть бути їх причиною та вжиття певних заходів для усунення виявлених відхилень (правопорушень). Зазначені завдання є пріоритетними для діяльності кримінально-виконавчих установ, безпека в яких посідає особливе місце.

Радов Г.О. зазначав, що крім спостереження, до форм забезпечення безпеки в установах виконання покарань необхідно віднести також обшук, огляд та перевірку наявності засуджених.

Тураєв Е.В. відносить вказані дії до методів забезпечення безпеки в установах виконання покарань [12, с. 108–109] і має рацію, тому що будь-який метод повинен зовні виявлятися в якійсь формі, а форма, у свою чергу, може існувати лише тоді, коли наповнена відповідними методами [13, с. 217]. На думку Х.П. Ярмакі, такі терміни, як «спостереження», «перевірка», «огляд» та інші можуть розглядатися водночас і як форма, і як метод процесу забезпечення безпеки в органах та установах виконання покарань, хоча, зрозуміло, абсолютної тотожності між ними немає [13, с. 218].

Означені способи здійснення або забезпечення безпеки персоналу ДКВСУ, безумовно, не є вичерпними. У кримінально-виконавчій літературі до них належать: контроль за засудженими, контроль за персоналом, контроль за стосунками між персоналом та засудженими, перевірку 15 та 50 метрових смуг, перевірку стану інженерно-технічних засобів охорони та ін.

Серед важливих рис змісту процесу забезпечення безпеки персоналу ДКВС України потрібно назвати постійний характер його здійснення. Так, низка правових приписів, якими встановлюються певні правила забезпечення безпеки персоналу ДКВС України, свідчить про те, що він здійснюється шляхом постійного контролю за поведінкою останніх під час перебування в установах виконання покарань. Отже, процес забезпечення безпеки виявляється в постійному стеженні інспекторами служби нагляду й безпеки, іншими уповноваженими особами за поведінкою засуджених та персоналу в місцях їхнього перебування.

На нашу думку, більш точно вказали сутність безперервного процесу безпеки в установах виконання покарань В.М. Бризгалов та М.Є. Макагон. У зв'язку з цим вони зазначили, що вплив адміністрації і контроль за засудженими змінюється залежно від часу доби. Далі автори наводять переконливі аргументи (пояснюють свою позицію), що в робочий час на виробництві засуджені постійно знаходяться в полі зору адміністрації, контролерів, що суттєво зменшує небезпеку ексцесів, які можуть виникнути під час спілкування злочинців між собою та з персоналом.

Поділяючи думку вказаних авторів, необхідно зазначити, що кількість правопорушень та злочинів у кримінально-виконавчих установах закритого типу збільшується у разі зменшення контролю за поведінкою засуджених та персоналу. Як правило, протиправні дії засуджені вчиняють у години відпочинку, а також у години навчання, коли зміст занять засуджених змінюється, а чисельність осіб, які забезпечують контроль за ними, зменшується.

Забезпечення безпеки персоналу ДКВС України є прямим обов'язком оперативних підрозділів, відділів нагляду і безпеки, суб'єктів внутрішньої безпеки, спеціальне завдання щодо забезпечення безпеки персоналу в установах виконання покарань покладається на чергову зміну.

У юридичній літературі існують різні погляди стосовно окресленого питання. Так, одні науковці вважали, що безпека в органах та установах виконання покарань забезпечується адміністрацією установи та спеціальною контролерською службою, інші стверджували, що безпеку забезпечують спеціально призначені наряди військових підрозділів та співробітники колонії, обгрунтовуючи, що різноманітність та складність функцій цього процесу передбачає спільні дії всіх служб та військових частин і підрозділів установи. Більш точно стосовно цього висловились інші вчені, зазначивши, що безпеку в установах виконання покарань забезпечують особи військового наряду контролерів, адміністрація та співробітники установ.

Неважко помітити, що вказані автори пов'язують процес забезпечення безпеки персоналу ДКВС України з винятковим обов'язком осіб, включених до складу чергової зміни, та адміністрацією установи, що на наш погляд, не відображає суті цього питання.

На нашу думку, для визначення суб'єктивного складу процесу безпеки в органах та установах виконання покарань більш виправданим та відповідним є термін «персонал». Поняттям «персонал ДКВС України» охоплюються всі особи, що працюють в установах виконання покарань, а саме: особи рядового і начальницького складу, спеціалісти, які не мають спеціальних звань, та інші працівники, які працюють за трудовими договорами в ДКВС України.

Тому визначення поняття, що досліджується, в якому безпека забезпечується уповноваженими підрозділами (оперативні підрозділи, підрозділи внутрішньої безпеки) ДКВС України, а особливий обов'язок покладається на спеціально призначені чергові зміни [14, с. 416], відображає об'єктивний характер ролі вказаних учасників у реалізації відповідних форм безпеки в органах та установах виконання покарань.

Визначивши суб'єктів забезпечення безпеки персоналу ДКВС України, потрібно з'ясувати об'єкт явища, яке досліджується. Під об'єктом безпеки в ДКВС України вказують, як правило, засуджених та адміністрацію органів та установ виконання покарань. Бриггало В.М. та Макагон М.Є. стосовно цього зазначали, що крім спостереження за засудженими, адміністрація установи та відповідні режимні служби, періодично здійснюють огляд та обшук місць, де перебувають засуджені, в обов'язковому порядку здійснюють огляд речей засуджених, посилок, передач та бандеролей а також огляд персоналу установ виконання покарань. Спостерігають за засудженими та їх родичами (або іншими особами) під час проведення побачень. Режимні, оперативні відділи, соціально-психологічні та інші служби основні зусилля спрямовують на виховну роботу із засудженими, які потребують збільшеної уваги, визначають стосовно кожного з них конкретні заходи виховного та профілактичного характеру, в тому числі забезпечують безпервне спостереження за вказаними засудженими [15, с. 48].

Мета безпеки в ДКВС України полягає у забезпеченні правопорядку в органах та установах виконання покарання; захисті засуджених і персоналу; фіксації інформації про глибинні процеси, які проходять у середовищі засуджених; усуненні причин та умов конфліктних ситуацій між засудженими; виявленні відхилень від встановлених вимог у поведінці засуджених та усуненні причин цих відхилень.

Аналіз наведених вище визначень дозволяє дійти висновку, що «безпека» є досить універсальним поняттям, яке можемо ідентифікувати, як: «конкретний стан захищеності», «систему законодавчих норм», «систему відносин» або «комплекс заходів», спрямованих на ефективне функціонування органів та установ виконання покарань, забезпечення прав і законних інтересів

громадян, засуджених і персоналу установ виконання покарань, їхній захист від негативного впливу злочинного середовища та окремих злочинців. Водночас наведені підходи до визначення «безпеки» не позбавлені низки недоліків, адже вони не повною мірою розкривають сутність, соціальний зміст та комплексний характер цього поняття, не відтворюють істотні ознаки безпеки, що відображають природу цього феномена, а лише вказують окремі шляхи забезпечення безпеки. Під час формулювання поняття, що досліджується, необхідно брати за основу безпеку в ДКВС України, складовими якої слід вважати безпеку засуджених, персоналу (інших осіб, які перебувають в установах виконання покарань), органів та установ виконання покарань від можливих загроз та небезпечних посягань. Забезпечення безпеки в ДКВС України відбувається шляхом застосування комплексу організаційно-правових, режимних, оперативно-профілактичних, матеріально-технічних та інших заходів, спрямованих на запобігання або усунення небезпечних посягань, що мають місце в органах та установах виконання покарань. Отже, безпека в ДКВС України спрямована на захист суспільних відносин, що виникають щодо виконання та відбування кримінальних покарань.

Формулюючи поняття «безпека в ДКВС України», слід звернути увагу на мету цього процесу, що дасть змогу показати призначення цього інституту в суспільстві. Не можна не відзначити того факту, що забезпечення безпеки в ДКВС України відбувається в різних формах із застосуванням різних методів впливу залежно від ступеня суспільної небезпеки можливої загрози або небезпечного посягання, суб'єктивного та об'єктивного складу цього явища тощо. Можемо припустити, що й мету безпеки можна диференціювати за вказаними критеріями. Водночас очевидно, що головна мета безпеки в ДКВС України повинна включати лише істотні та загальні для всіх її видів ознаки. Для цього слід враховувати, що проблема забезпечення безпеки в ДКВС України обумовлена впливом низки факторів як зовнішнього, так і внутрішнього характеру. Щодо цього В.М. Синьов підкреслює, що пенітенціарна діяльність зумовлена особливостями свого предмета, умовами роботи, завданнями і безпекою – як внутрішньою (в межах установ виконання покарань), так і зовнішньою (з

точки зору захисту суспільства від злочинців) [16, с. 20]. На нашу думку, мета безпеки в ДКВС України полягає в комплексному впливі на зовнішні та внутрішні потенційні й реальні загрози в пенітенціарній системі; захисті прав, свобод і законних інтересів засуджених, персоналу ДКВС України та інших осіб, які перебувають на території органів та установ виконання покарань; забезпеченні процесу виправлення і ресоціалізації засуджених.

Очевидно, кримінально-виконавче законодавство України потребує якісних змін шляхом доповнення новими нормами, що були б орієнтовані саме на безпеку в ДКВС України з урахуванням пріоритетних особливостей цього інституту та наукових напрацювань, які існують у правовій науці.

Висновки. Розглянуті варіації сутності безпеки не можуть бути універсальними у всіх випадках, оскільки вони не враховують цільового призначення явища, яке досліджується. У деяких випадках це призводить до помилкового отождоження безпеки з соціальним контролем. Залишаються недослідженими в науці кримінально-виконавчого права форми та методи безпеки персоналу ДКВС України й теоретично необґрунтованими питання функціонування інституту безпеки в ДКВС України.

Узагальнивши законодавчі та доктринальні положення щодо безпеки в кримінально-виконавчому праві, пропонуємо авторське визначення поняття – «безпека персоналу ДКВС України – це система кримінально-виконавчих відносин та правових засобів і методів, спрямована на захист прав і свобод персоналу ДКВС України».

Список використаних джерел

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Ірпінь: Перун, 2009. 728 с.
2. Юридична енциклопедія: в 6 т. Т. 1: А–Г / ред. кол.: Ю. С. Шемшученко та ін. Київ: «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 1998. 634 с.
3. Лапін В. М. Безпека життєдіяльності людини: навч. посіб. Київ: Знання, 1999. 184 с.
4. Брызгалов В. Н., Макагон Н. Е. Режим в местах лишения свободы. Киев, 1976. 116 с.
5. Советское исправительно-трудовое право: Особенная часть / под ред. Н. А. Стручкова, И. А. Сперанского, И. В. Шмарова. Москва, 1979. 350 с.

6. Перегудов А. Г. Понятие обеспечения безопасности в ИТУ, его принципы, задачи и организационно-правовые основы: курс лекций по обеспечению безопасности, порядка исполнения и отбывания наказания в ИТУ. Уфа, 1996. 236 с.

7. Буданов А. В. Педагогика личной профессиональной безопасности сотрудников органов внутренних дел. Москва: Академия МВД России, 1997. 132 с.

8. Щербаков А. В. Теоретические и организационные аспекты безопасности уголовно-исполнительной системы. *Вестник Владимирского юридического института*. 2010. № 4. С. 50–53.

9. Кримінально-виконавче право України: підручник / О. М. Джужа, І. Г. Богатирьов, О. Г. Колб, В. В. Василевич та ін.; за заг. О. М. Джужи. Київ: Атіка, 2010. 752 с.

10. Философский энциклопедический словарь. Москва: ИНФРА-М, 1998. 576 с.

11. Степанюк А. Х. Актуальні проблеми виконання покарань (сутність та принципи кримінально-виконавчої діяльності: теоретико-правове дослідження): дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.08. Харків, 2002. 393 с.

12. Турав Э. В. Организация надзора за осужденными, содержащимися в учреждениях, исполняющих наказание в виде лишения свободы: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.11. Москва: 2005. 276 с.

13. Ярмакі Х. П. Адміністративно-наглядова діяльність міліції в Україні: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2007. 437 с.

14. Підвисоцький Р. М. Поняття і зміст нагляду за засудженими в кримінально-виконавчих установах. *Від громадянського суспільства до правової держави: тези II Міжнародної науково-практичної конференції*. Харків: ХНУ імені В.Н. Каразіна, 2007. С. 415–416.

15. Потоцкий Н. К. Об опыте применения системы мер воздействия на трудновоспитуемых осужденных в местах лишения свободы. *Организация деятельности по укреплению правопорядка в учреждениях, исполняющих наказания: опыт работы ИТУ, СИЗО и спецкомендатур*. Домодедово: ВКПК МВД СССР, 1986. С. 47–52.

16. Синьов В. М. Підготовка спеціалістів для пенітенціарної теорії і практики. *Проблеми пенітенціарної теорії і практики*. 1996. № 1. С. 17–24.

Samofalov O., Vasiliev V.

CONCEPT AND ESSENCE OF PERSONNEL SECURITY OF THE STATE CRIMINAL AND EXECUTIVE SERVICE OF UKRAINE

The concept and essence of personnel security of the State Criminal and Executive Service of Ukraine are analyzed in the article. Own concept of "security in the State Criminal and Executive Service of Ukraine" as a system of legal relations and legal means aimed at protecting the rights and freedoms of the personnel of the State Criminal and Executive Service of Ukraine, convicts and other persons, important and significant interests of penal bodies and institutions is proposed. It is determined that the purpose of security in the State Criminal and Executive Service of Ukraine is aimed at reducing and eliminating dangerous factors in penal authorities and institutions.

The issues of interaction of the supervising and security department with the operational unit in closed-type criminal establishments in order to ensure the security of the staff of the State Criminal and Executive Service of Ukraine have been considered comprehensively. Organizational forms and methods of work arising from their competencies have been substantiated.

Ukraine has steadfastly embarked on the path of building a fully-fledged constitutional state of European-type. At the same time, international integration requires Ukraine to fulfill a number of conditions and obligations, in particular to bring the law enforcement practice in line with the norms and standards of the European Union. An important role in this process plays the reform of the State Criminal and Executive Service of Ukraine as an integral part of the law enforcement system.

It is proved that one of the urgent directions of reforming the State Criminal and Executive Service of Ukraine is the modernization of the security of penal bodies and institutions as a whole, and the security of prison personnel in particular. Studying of personnel security issues is conditioned by a number of circumstances, due to the lack of a clear understanding of the legal nature of security in the State Criminal and Executive Service of Ukraine in the modern legal science on the one hand, and the need for a thorough theoretical and practical analysis of the security process in penal bodies and institutions on the other hand.

Key words: *personnel of the State Criminal and Executive Service of Ukraine, personnel security, insuring security process, security purpose.*

References

1. Busel, V. T. (ed.) (2009), *The Great Interpretive Dictionary of Modern Ukrainian*, Perun, Irpin.
2. Shemshuchenko, Yu. S. (ed.) (1999), *Legal Encyclopedia*, Ukrainian Encyclopedia, Kyiv.
3. Lapin, V. M. (1999), *Human Security, Knowledge*, Kyiv.
4. Bryzgalov, V. N. and Makagon, N. Ye. (1976), *Regime in prisons*, RIO of the Ministry of Internal Affairs of the USSR, Kyiv.

5. Struchkov, N. A., Speranskiy, I. A. and Shmarov, I. V. (1979), *Soviet Correctional Labor Law: A Special Part*, Moscow.
6. Peregudov, A. G. (1996), *The concept of providing security in ITU, its principles, tasks and organizational and legal basis*, Ufa.
7. Budanov, A. V. (1997), *Pedagogy of personal professional safety of law enforcement officers*, Academy of the Ministry of Internal Affairs of Russia, Moscow.
8. Shcherbakov, A. V. (2010), “Theoretical and organizational aspects of the Criminal and Executive System security”, *Bulletin of Vladimir Law Institute*, No. 4, pp. 50–53.
9. Dzhuzha, O. M. (ed.) (2010), *Criminal and Executive Law of Ukraine*, Atica, Kyiv.
10. Philosophical Encyclopedic Dictionary, (1998), INFRA-M, Moscow.
11. Stepaniuk, A. Kh. (2002), *Actual Problems of Executing Sentences (Essence and Principles of Criminal and Executive Activities: Theoretical and Legal Research)*, Kharkiv.
12. Turav, E. V. (2005), *Organization of the Supervision of Convicts Detained in Prisons*, Moscow.
13. Yarmaki, Kh. P. (2007), *Administrative and supervisory activity of the police in Ukraine*, Kharkiv.
14. Pidvysotskyi, R. M. (2007), “Concept and Essence of Convicts’ Supervision in Penal Institutions”, *From Civil Society to the State, Based On the Rule of Law: Theses of the II International Scientific and Practical Conference*, Kharkiv, pp. 415–416.
15. Pototskyi, N. K. (1986), “On the experience of applying the system of measures of influence on the hard-hearted convicts in prisons”, *Organization of activities for strengthening the rule of law in penal institutions: work experience of ITU, pre-trial detention center and special committees*, Domodedovo.
16. Synov, V. M. (1996), “Training Specialists for Penitentiary Theory and Practice”, *Problems of Penitentiary Theory and Practice*, No. 1, pp. 17–24.